

JONATHAN SWIFT

Călătoriile lui Gulliver

Traducere de Petronela Negoșanu

CORINT
EDUCAȚIONAL

Redactare: Laura Udrea
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda
Designul copertei: Andreea Apostol
Ilustrația copertei: Walter Riess
Ilustrații reproduse după: J.J. Grandville

JONATHAN SWIFT
GULLIVER'S TRAVELS

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT EDUCAȚIONAL,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-606-8668-71-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SWIFT, JONATHAN

Călătoriile lui Gulliver / Jonathan Swift ; trad.:
Petronela Negoșanu. - București : Corint Educațional, 2015
ISBN 978-606-8668-71-0

I. Negoșanu, Petronela (trad.)

821.111-311.3=135.1

PARTEA ÎNTÂI

CĂLĂTORIA ÎN LILLIPUT

I

AUTORUL NE VORBESTE PE SCURT DESPRE VIAȚA SA ȘI A FAMILIEI SALE, CÂT ȘI DESPRE MOTIVELE CARE L-AU DETERMINAT SĂ CĂLĂTOREASCĂ. NAUFRAGIAZĂ, DAR SCAPĂ ÎNOTÂND SPRE ȚĂRM. AJUNGE ÎN ȚARA LILLIPUTULUI. ESTE LEGAT ÎN LANȚURI ȘI, ÎN ACEASTĂ STARE, CONDUS ÎN INTERIORUL ȚĂRII

Tatăl meu avea o mică proprietate în provincia Nottingham. Eram al treilea din cei cinci fii ai săi. La vârsta de paisprezece ani, m-a trimis la colegiul Emmanuel din Cambridge. Am rămas acolo trei ani, în decursul cărora am studiat cu sârguință. Dar, cu toată ieftinătatea pensiunii, întreținerea la colegiu fiind totuși prea costisitoare pentru mine, am fost dat ucenic la Londra, la domnul James Bates, chirurg celebru, la care am rămas timp de patru ani. Bani trimiși, din când în când, de tatăl meu i-am întrebuințat pentru a studia navigația și științele matematice necesare celor ce-și propun să călătorească pe mare, fapt pe care-l doream, mai curând sau mai târziu, cuprins în destinul meu. Părăsindu-l pe domnul Bates, m-am întors la tatăl meu; atât de la el, cât și de la unchiul meu John, precum și de la alte câteva rude, am primit suma de patruzeci de lire sterline, cu promisiunea de a mai primi alte treizeci pe an, pentru a mă putea întreține la Leyda. M-am dus acolo și, timp de doi ani și șapte luni, m-am dedicat studiului medicinei, convins fiind că-mi va folosi în călătoriile mele de cursă lungă.

Curând după întoarcerea de la Leyda, cu ajutorul recomandării bunului meu maestru, domnul Bates, am fost angajat chirurg pe vasul Rândunica, pe care am navigat vreme de trei ani și jumătate,

sub comanda căpitanului Abraham Panell, timp în care am făcut călătorii în Levant și în multe alte locuri.

La întoarcere, m-am hotărât să mă stabilesc la Londra. Domnul Bates m-a încurajat și el să iau această hotărâre, prezentându-mă și câtorva dintre bolnavii săi. Am închiriat un apartament într-o casuță din vechiul cartier evreiesc; curând după aceea, m-am căsătorit cu domnișoara Mary Burton, a doua fiică a domnului Eduard Burton, negustor din strada Newgate; ea îmi aduse o dotă de patru sute de lire sterline.

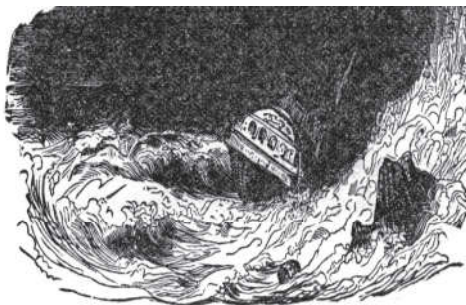
Bunul meu maestru, domnul Bates, muri la doi ani după aceea; de atunci, n-am mai reușit să întretin decât puține relații, așa că numărul pacienților mei începu să scadă. Conștiința nu-mi îngăduia să recurg la mijloacele condamnabile de care se foloseau cei mai mulți dintre colegii mei. De aceea, după ce m-am sfătuit cu soția mea, am luat hotărârea să reiau călătoriile pe mare. Am fost, succesiv, chirurg pe două vapoare; alte câteva călătorii pe care le-am făcut, timp de șase ani, în Indiile Orientale și Occidentale, au mai mărit cu ceva mica mea avere. Timpul liber mi-l petreceam citindu-i pe cei mai buni autori antici și moderni, având totdeauna cu mine un număr destul de mare de cărți, iar când mă aflam pe uscat, îmi plăcea să observ moravurile și obiceiurile popoarelor și, în același timp, să învăț

limba țării, ceea ce făceam cu ușurință, datorită memoriei mele excelente.

Plictisit de mare, mai ales din cauza ultimei călătorii care nu fusese prea reușită, m-am decis să rămân acasă cu soția și copiii mei. Am părăsit vechiul cartier

evreiesc pentru a mă muta în Fetter-Lane, iar mai târziu am părăsit și acest cartier pentru a mă instala în Wapping, cu speranța că-mi voi face clientela printre marinari; dar speranța mea nu s-a realizat.

După ce am așteptat trei ani, nădăjduind zadarnic că afacerile îmi vor merge mai bine, am primit o propunere avantajoasă, făcută de căpitanul William Pritchard, care se pregătea să plece cu Antilopa spre Mările Sudului. Astfel, ne-am imbarcat în ziua de 4 mai 1699, la Bristol, iar călătoria noastră a decurs, la început, promițător.

Este de prisos să-l obosim pe cititor cu amănuntele aventurilor noastre în acele mări; e de-ajuns să-l informăm că, în drumul nostru spre Indiile Orientale, am trecut printr-o puternică furtună care ne-a împins spre coasta de nord-vest a ținutului Van-Diemen¹. Ne aflam atunci la treizeci de grade și două minute latitudine sudică. Doisprezece dintre oamenii noștri muriseră din cauza oboseții și a hranei proaste; ceilalți erau într-o stare de epuizare totală. La 5 noiembrie — începutul verii în această parte a lumii —, cerul fiind foarte întunecat, marinarii zăriră o stâncă abia de la distanța de o jumătate de cablu² de corabie; vântul însă era atât de puternic, că ne-a împins de-a dreptul în brațele primejdiei, vasul sfărâmându-se imediat de stâncă. Șase oameni din echipaj (mă număram și eu printre ei) s-au putut urca în barca de salvare, reușind să se desprindă de corabie și de stâncă. Am vâslit aproape trei leghe, dar, în cele din urmă, oboseala ne-a răzbit. Istoviți cu desăvârșire, ne-am lăsat, așadar, în voia valurilor; după vreo jumătate de oră, o rafală puternică de vânt dinspre miazănoapte ne răsturnă.

¹ Este vorba de insula Tasmania, descoperită în 1633. (n.tr.)

² Unitate de măsură pentru lungimi, egală cu a zecea parte dintr-o milă marină. (n.tr.)

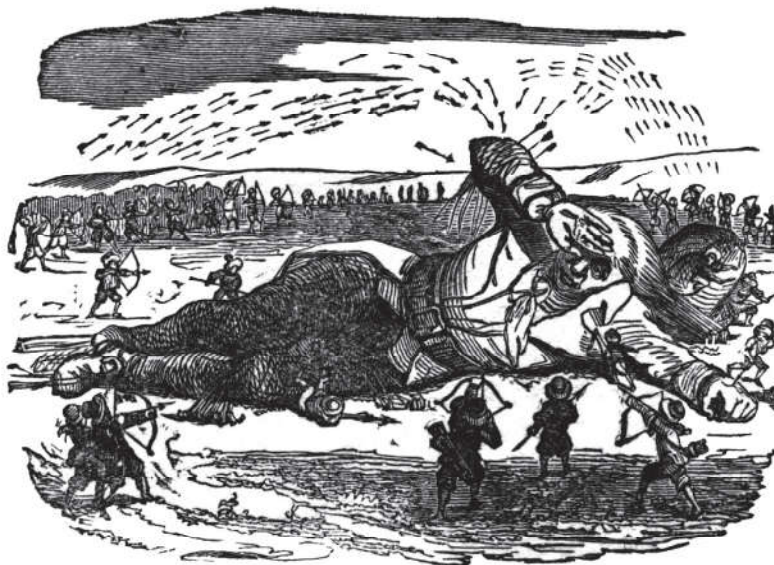
Nu știu care a fost soarta celorlalți camarazi ai mei din barcă, nici a celor care s-au refugiat pe stâncă sau a celor care au rămas pe corabie, dar cred că au pierit cu toții. Cât despre mine, am început să înot la voia întâmplării; curenții și fluxul m-au dus spre țarm. Adesea, lăsam să-mi atârne picioarele, dar nu dădeam de fund. Când m-am simțit sfârșit de oboseală și eram gata să mă las în voia soartei, am dat cu piciorul de pământ; furtuna se liniștise și ea. Cum terenul urca pe nesimțite, am mers aproape o milă¹ prin apa mării, până ce am ajuns la țarm. În momentul acela cred că ar fi putut fi ora opt și jumătate seara. Am înaintat apoi mai mult de un sfert de milă fără să descopăr nicio casă, nici vreo urmă de locuință, sau poate că eram prea ostenit pentru a le zări. Oboseala, căldura și o jumătate de cană de rachiu pe care o băusem înainte de a părăsi corabia, toate acestea m-au făcut să simt cum mi se închid pleoapele de somn. M-am culcat pe iarba care era foarte scurtă și moale. În curând, m-am cufundat în cel mai adânc somn pe care l-am avut vreodată și am dormit aproape nouă ore, trezindu-mă când se făcuse ziuă. Am încercat să mă scol, dar a fost zadarnic. Cum mă culcasem pe spate, mi-am dat seama că mâinile și picioarele îmi erau fixate de pământ, iar părul meu, atât de lung și de des, era prins și el în același fel. Am simțit chiar și câteva sfori subțiri care-mi cuprindeau trupul de la subsuori până la șolduri.

Nu puteam privi decât cerul; soarele începuse să fie foarte fierbinte, iar lumina lui puternică îmi obosea ochii. În jurul meu am auzit un fel de zumzet, dar din poziția în care mă aflam, repet, nu

puteam vedea decât cerul. În curând, am simțit mișcându-se ceva pe piciorul meu stâng, înaintând apoi încet de tot spre umăr și urcându-se până aproape de

¹ Unitate de măsură pentru lungimi, folosită în Anglia și SUA, egală cu 1609,3 m. (n.tr.)

bărbia mea. Pe cât am putut, mi-am îndreptat privirea în acea direcție și am zărit o făptură omenească, înaltă doar de vreo șase inci¹, ținând în mână un arc și o săgeată și purtând pe spate o tolbă cu săgeți! În același timp, am zărit cel puțin alte patruzeci de vietăți identice care o urmau. Nu mi-am putut stăpâni uimirea și am scos niște strigăte atât de puternice, încât toate aceste ființe mici o luară la goană, cuprinse de spaimă; unele dintre ele, am aflat mai târziu, s-au rănit destul de serios, căzând la pământ. Totuși, au revenit în curând. Una dintre vietăți, care a avut destulă îndrăzneală să se apropie pentru a-mi vedea fața în întregime, strigă cu o voce pițigăiată, dar distinctă: Hekinah degul! Ceilalți repetară de mai multe ori aceleași cuvinte; dar, pe atunci, n-aveam cum să le pricep înțelesul.

În timpul acesta, după cum își poate închipui și cititorul, mă aflam într-o poziție foarte neplăcută. În sfârșit, după multe eforturi, am reușit să rup fâșiile sau sforile și să smulg țărșii care îmi fixau brațul stâng legat de pământ, căci, ridicându-l puțin, descoperisem

¹ Veche unitate de măsură egală cu 2,54 cm. (n.tr.)

ce mă ținea captiv. În același timp, printr-o smucitură puternică, ce-mi provocă o durere grozavă, am lărgit puțin legăturile care-mi țineau părul din aceeași parte, așa că eram în stare să întorc puțin capul. Atunci, aceste făpturi omenești o luară la fugă înainte de a le fi putut prinde, scoțând strigăte foarte ascuțite. Îndată ce țipetele lor au încetat, am auzit pe una dintre ele strigând: Iolgo fonac! Îndată mi-am simțit mâna stângă străpunsă de mai mult de o sută de săgeți care mă înțepau ca niște ace. După aceea, au mai tras un rând de săgeți în aer, așa cum aruncăm noi cu bombele în Europa, și unele dintre ele au căzut probabil pe trupul meu, deși nu le-am simțit, iar altele peste fața mea, pe care încercam să o acopăr cu mâna eliberată. După ce a trecut această ploaie de săgeți, am continuat să strig de durere și să încerc să scap; dar atunci a urmat o nouă salvă, mai puternică decât cea dintâi, iar unii omuleți încercară să mă lovească în coaste cu lăncile lor. Din fericire, purtam o vestă din piele de bivol, pe care nu o puteau străpunge. Am crezut atunci că e mai bine să stau liniștit până se lasă întunericul, când, desprinzându-mi și cealaltă mână, speram că mă voi putea elibera. Cât despre locuitorii acestui ținut, mă puteam crede, pe drept cuvânt, o forță egală cu cea a celor mai puternice armate pe care le-ar fi putut aduce să mă atace, dacă erau toți la fel de mari precum cei pe care îi vedeam. Din fericire, soarta hotărî altfel.

Când și-au dat seama că stau liniștit, au încetat să mai arunce cu săgeți. Un zgomot m-a făcut să-mi dau seama că numărul lor creștea în mod considerabil; cam la vreo patru yarzi¹ depărtare de mine, în direcția urechii mele drepte, am auzit, timp de mai mult de o oră, un ciocănit insistent, ca și când ar fi fost foarte mulți oameni care lucrau. În sfârșit, întorcând puțin capul în acea direcție, atât cât îmi îngăduiau sforile și țăruii, am văzut construindu-se o estradă care se ridica de la pământ cu un picior² și jumătate; avea trei sau patru scări împrejur și ar fi putut

¹ 1 yard = 0,914 m. (n.tr.)

² Veche unitate de măsură, având lungimea de aproximativ o treime dintr-un metru. (n.tr.)

să susțină patru din acești oameni mici. Unul dintre ei, care mi se părea a fi un personaj însemnat, urcă pe estradă și îmi ținu un discurs destul de lung, din care nu am înțeles nimic. Înainte de a începe, el strigă de trei ori: Langro dehul san! (Aceste expresii mi-au

fost repetate și explicate mai târziu, ca și cele precedente.) La auzul acestor cuvinte, înaintară imediat cincizeci de oameni și tăiară sforile care erau prinse de partea stângă a capului meu, fapt care-mi dădu posibilitatea să-l întorc spre dreapta și să văd figura și acțiunile vorbitorului. Acesta mi se păru a fi de vârstă mijlocie și mai înalt decât cei trei care-l însoțeau; dintre aceștia, unul avea înfățișarea unui paj, cam tot atât de mare cât degetul meu mijlociu, și îi ținea trena mantiei, iar ceilalți doi stăteau de o parte și de alta pentru a-l sprijini. Omulețul își îndeplinea cât se poate de bine rolul de orator, și mi s-a părut că deslușesc în vorbirea lui fraze amenințătoare, dar și altele pline de promisiuni, de compătimire și de bunătate. I-am răspuns în puține cuvinte, dar cu vocea cea mai umilă, ridicând mâna stângă și ochii spre soare, ca și când l-aș fi luat drept martor că sunt gata să mă supun, dar că muream de foame, fiindcă nu mâncasem de multă vreme.

Apetitul meu era, de fapt, atât de mare, că nu-mi puteam ascunde nerăbdarea, pe care mi-am manifestat-o (poate împotriva bunei-cuviințe), ducând adesea degetul la gură pentru a-i face să înțeleagă că aveam mare nevoie de hrană. Hurgo-ul (așa-l numesc ei pe marele demnitar, cum am aflat după aceea) mă înțelese foarte bine.

Coborî de pe estradă și ordonă să fie puse în jurul meu mai multe scări, pe care urcară în curând vreo sută de omuleți; ei porniră în

marș spre gura mea, încărcăți cu coșuri pline cu carne, adunate și trimise din ordinul suveranului lor, îndată ce acesta auzise de sosirea mea. Mi-am dat seama că era carne de la diferite animale, dar nu le-am putut dis-

tinge după gust. Erau pulpe, mușchi sau ciovârte întregi, tăiate ca dintr-un miel și foarte bine pregătite, dar mai mici decât aripile unei ciocârlii. Înghițeam câte două, trei, odată cu trei pânișoare, mari cât un glonț de pușcă. Mi-au servit repede toate aceste mâncăruri, dând semne de mirare și de admirație cu privire la statura mea de uriaș și la apetitul meu pe măsură.

Am făcut alt semn pentru a le da de înțeles că îmi era sete; au priceput, după cât am mâncat, că o cantitate mică de apă nu mi-ar fi de-ajuns. Fiind isteți, au ridicat cu multă îndemânare, cu ajutorul frânghiilor, unul dintre cele mai mari butoaie de vin pe care le aveau, rostogolindu-l spre mâna mea și desfundându-l. L-am luat și l-am băut dintr-o singură înghițitură, ceea ce nu mi-a fost greu deloc, pentru că nu era mai mare decât o cană obișnuită pentru noi; băutura aceasta semăna la gust cu vinul de Burgundia, dar era mai plăcută decât acela. Mi-au adus apoi un alt butoi, pe care, de asemenea, l-am băut imediat, făcându-le semn să-mi mai aducă și altele; dar se pare că n-au mai avut.

După ce m-au văzut făcând toate aceste minuni, au scos strigăte de bucurie și au început să danseze pe umărul meu, repetând de mai multe ori, ca la început: Hekinah degul! Prin semne, m-au făcut să înțeleg că pot să arunc cele două butoaie, dar au anunțat înainte pe cei din jur să se îndepărteze, strigând: Borach mevolah! Când au văzut cele două butoaie aruncate în aer, s-au dezlănțuit în niște aplauze generale.

Mărturisesc că am fost ispitit de mai multe ori, în timp ce umblau încoace și încolo pe mine, să iau vreo patruzeci, cincizeci

dintre cei care-mi erau mai la îndemână și să-i arunc la pământ. Dar amintirea suferințelor de până atunci, care poate că nu erau cele mai mari din câte mi-ar fi putut produce, cât și promisiunea tacită pe care le-o făcusem de a nu-mi exercita puterea împotriva lor m-au făcut să-mi îndepărtez din minte aceste gânduri. De altfel, mă socoteam legat de legile ospitalității față de un popor care mă tratase cu atâta bunăvoință. În timpul acesta, nu mă puteam împiedica să nu admir îndrăzneala acestor mici ființe care cutezau să se urce și să se plimbe pe trupul meu, în timp ce una dintre mâinile mele era liberă.

Când au văzut că nu mai ceream de mâncare, înaintea mea se înfățișă o persoană de rang mai înalt, trimisă de Maiestatea Sa. Excelența Sa mi se urcă pe picior și înaintă spre fața mea, însoțită de o suită de doisprezece curteni. Îmi prezentă un document pecetluit cu sigiliul regal, se apropie de ochii mei și-mi ținu un discurs de aproape zece minute, pe un ton calm, dar decis, arătând, din timp în timp, spre linia de orizont ce se întindea în fața noastră. Aveam să aflu mai târziu că în acea direcție era așezată capitala lor, la o depărtare de aproape o jumătate de milă. Împăratul încuviințase în fața Consiliului să fiu dus acolo. Am răspuns în puține cuvinte, dar acestea nu au fost înțelese. Atunci am recurs la semne; trecând mâna pe care mi-o eliberasem peste capul trimisului și peste cele ale însoțitorilor săi, am dus-o la cealaltă mână a mea și la capul meu. Solul înțelese că doream să fiu eliberat, dar, la rândul lui, mă făcu să înțeleg că trebuie să fiu dus în

